

ACTE COMMEMORATIU DEL 50è ANIVERSARI DEL TRACTAT DE ROMA

Barcelona, 23 de març de 2006

Vull començar les meves paraules expressant-los l'honor que representa per a mi participar com a president del Parlament de Catalunya en l'acte de celebració a Barcelona del 50è aniversari del Tractat de Roma.

El poble de Catalunya sempre ha mirat culturalment, políticament, socialment, cap a Europa. N'érem la porta quan la península es trobava aïllada per les dictadures. Ara som Europa, i ens en sentim orgullosos.

Des de fa ja més de 20 anys, formem part d'un projecte comú que ara celebra els 50 anys del seu naixement institucional.

Aquest mig segle és, doncs, motiu de satisfacció. Satisfacció en fer balanç, en mirar enrere i veure els avanços assolits.

El projecte comunitari europeu ha impulsat el desenvolupament i el progrés dels països que en formen part. També del nostre.

Tanmateix, no ens podem quedar aquí, no podem limitar-nos a l'autocomplaença. Celebrar anys permet mirar enrere de manera objectiva i comprovar que el camí ha estat positiu. Permet parar atenció, reflexionar sobre d'on venim. Però també ens obliga a pensar en el present i el futur, valorar on som i plantejar-nos cap on volem anar i com volem anar-hi.

Més encara en un moment com l'actual, en què el projecte de la Unió Europea es troba en un punt d'incertesa. Relativa incertesa, potser, quan la voluntat europea, la voluntat de continuar desenvolupant

l'estructura institucional, d'avançar en la nova Europa, és una voluntat ferma, consolidada, manifesta.

Però sí que és cert que ens trobem en un moment de replantejament, diria que de reconeixement del camí a seguir.

L'existència d'un cert distanciament de la ciutadania envers les institucions de la Unió, la constatació que la realitat europea és i ha de ser molt més que una simple suma d'Estats, han de ser elements presents en qualsevol anàlisi de l'actual situació del projecte europeu. La globalització empeny a favor de projectes supraestats com el de la Unió, però al mateix temps posa en relleu els valors de la identitat i de la proximitat en les decisions públiques. El que s'ha anomenat «glocalització».

La Unió Europea del futur ha d'aprendre a encaixar les moltes realitats de la mateixa Europa. Ha de saber implicar la ciutadania en el projecte, ha d'entendre la importància creixent de les noves realitats regionals, com la de l'Euromediterrània, que no poden restar condicionades pels límits dels Estats, i veure-hi una aportació al projecte, no pas un obstacle.

Des de Catalunya, sens dubte, continuarem fent propostes i aportacions al projecte comunitari, continuarem demanant que s'escolti la nostra veu, tan important i insubstituïble com qualsevol altra.

I, de ben segur, aviat arribarà el dia en què un eurodiputat català podrà adreçar una pregunta en la seva llengua pròpia i el Parlament Europeu la tramitarà amb total normalitat.

Som part del projecte europeu, hi creiem, i per això, a les paraules de George Steiner, que advertia que «Europa sens dubte morirà si no lluita per les seves llengües, les seves tradicions locals i les seves

autonomies socials», jo hi vull afegir que nosaltres, els catalans, no pensem deixar que Europa mori.

Nosaltres, els catalans, continuarem implicant-nos en la construcció i el desenvolupament de la nova Europa.

Per molts anys, doncs.

Moltes gràcies!